

Kristen healing

Kan healing blive et redskab til forkyndelse af ”Guds yndest og gode vilje” for os?

Folkekirken har ingen tradition for at arbejde med healing. Andre traditioner har måttet bringe healing tilbage til os. Det er mit anliggende at vise hen til den selvbesindelse, det må foranledige i kirken. For mennesker har brug for healing. Når kirken kun undtagelsesvis arbejder direkte med krop og healing, er det en forglemmelse af vore egne kristne rødder. Det er vigtigt, at vi genopdager og genoptager vores kristne arv i hele dens fylde, for ellers vil mennesker med rette vende sig mod andre religioner og livstydninger, som åbenbart ikke har glemt eller foragtet henvendelsen til ”det hele menneske”.

Healing betyder at gøre hel – igen. Healing forudsætter en oprindelig helhed, som må genvindes. Enhver healing går ud fra troen på et velvilligt og indgribende univers. Et univers, som den enkelte kan stå i direkte forbindelse med.

Vi kender det fra kristendommen. Det er ikke fremmed tale. Fra skabelsesberetningen, hvor Gud så, at alt var såre godt. Over det brud i verden, der skete med syndefaldet, og som giver smertelig genklang i ethvert menneskes liv. Til det nyskabte under, den frelse, Jesus forkyndte som nærværende, som hans gave til enhver, og som kirken lige siden har forkyndt.

Det er mit anliggende at fortælle, at den forkyndelse af frihed og fred også kan tage form af healing. I Matt. 9, 35 står, at Jesus vandrede omkring og UNDERVISTE, PRÆDIKEDE OG HELBREDTE. Måske kan de ting ikke adskilles? Måske ved mennesker intuitivt det og søger derfor deres livstydning et andet sted end i den delkristendom, kirken formidler. I Folkekirken underviser vi noget, prædiker meget og helbreder næsten ikke. Og hvor vandrer vi? Der er et misforhold mellem Jesu liv og vore forsøg på den efterfølgelse, han kaldte os til.

Healing har uendeligt mange former og foregår hele tiden. Guds rige er ustoppeligt. Hver gang, vi selvfor-glemme er til i modtagelse af øjeblikket, er vi blevet lidt mere hele. Gud formidler healing til os gennem sit skaberværk - naturen, musikken, maden, f.eks. - og gennem sine skabninger: Den måde, mennesker er til for hinanden på, er enten ødelæggende eller helende, aldrig neutral. Vi er i virkeligheden alle healere for Vorherre. I gudstjenesten sker healingen allermest underfuldt i nadveren, hvor Gud gør sin krop til ét med vores. I velsignelserne øses lag på lag af lys over os. ”At lyse velsignelsen” hedder det. Gud heler os også i direkte tiltale, i bønner og meditationen. Gennem ordene i evangelium og salmer. Gennem fællesskabet, som vi kan være så heldige at opleve. Gudstjenesten er fuld af healing.

At arbejde med healing som profession er at forkynde Guds rige ind i den fysiske virkelighed. Er sjælesorg udøvet gennem kroppen. Der er helt konkret tale om hændernes forbøn. Healing arbejder på at åbne kroppen og sindet for Guds helende kærlighed. Healeren lytter med hænderne til kroppens behov. I bønner er vi blevet lovet Jesu eget nærvær, og vi forventer hans indgriben. Det løfte giver os tillid til, hvad der end måtte ske. For arbejdet med healing er uden sikkerhedsnet, uden kontrol og fuldt af overraskelser. Kun ét er vi sikre på: At vi bliver velsignede. Det er nok.

Mellem os og Gud er der meget mørke. Mellem os og Virkeligheden lag på lag af selvbedrag og forhærdelse – eller forfærdelse. Healing søger bagom alle vore symptomer, lidelser og uegentlige liv ind mod det billede, vi er skabt i, ind mod vort livs mening hver især. Det, jeg mærker, når jeg modtager healing, er, at jeg bliver SET. Set og modtaget som den, jeg knapt anelsesfuldt, men længselsfuldt er. Det er på en måde som at komme hjem. Og det er ikke forstanden, der fortæller mig det. Det er min krop, der oplever det, min krop, der pludselig ved noget mere. Om, hvad det er at være hjemme. Kroppen bevæges, kroppen fortæller. Helt jordnært dagligdags kan jeg ikke tro på Guds kærlighed til mig, før jeg har mærket den med min krop og mine sanser. Først da bliver den i stand til at forvandle mit liv. Min erfaring er, at før jeg har MÆRKET den, er min viden om kærligheden kold. Min viden kan være nok så omfattende, den er stadig kold. Jeg er stadig fattig. Jeg kan ikke gribe evangeliet med min forstand alene. Først når alle lag i mit væsen er ramt, når alle lag i krop og sind klinger med, bliver Guds kærlighed til MIT livs under og forvandling. Derfor bliver kirken nødt til at give sin forkyndelse også til krop og sanser og ind i den sociale virkelighed. Uden det fatter vi stadig intet.

Gandhi har sagt: ”Når en sulten spørger dig ”Hvor er Gud?”, så giv ham brød og sig: ”Her”. Når en mæt spørger dig ”Hvor er der (mere) mad?” så giv ham Gud og sig ”Her””. Hvad er sulten i dag? Også kirken må forkynde ind i den påtrængende virkelighed. Må forkynde ved at møde og hjælpe mennesker akkurat i deres mest akutte behov, for det er kun der, vi kan få hinanden i tale. Arbejdet med healing er én af de måder, kirken kan være i tjeneste på.

Vi ved ikke, hvad sygdom er, eller hvorfor. Jesus gik gang på gang i rette med mennesker, der forsøgte at forklare sygdom med synd og skyld. Vi ved med sikkerhed kun, at sygdom er et vilkår ved tilværelsen. Hver generation har sine

forklaringsmodeller, ortodokse som uortodokse, der lægges til grund for henholdsvis autoriserede og alternative behandleres helbredelsesstrategier. Modeller, der bygger på de for tiden herskende verdensbilleder. Hvad der er ortodoksi og god tone (hvad man bør ”tro” og tænke) skifter – lykkeligvis. Hele tiden føjes nye facetter til. Kirken må afvise at tolke evangeliet – som er uforanderligt – ud fra det foranderlige billede af verden, som vi efter bedste evne og overbevisning til enhver tid gør os. Derimod må vi fortælle evangeliet som det helt anderledes, det radikale andet, ind i verden, som vi lever den.

Jeg opfatter ikke heling som behandling, heller ikke som alternativ behandling. Når jeg healer, mangler meget af det, jeg mener er væsentligt ved sygdomsbehandling, og som jeg OGSÅ efterspørger, når jeg bliver syg: Iagttagelse af sygdomstegn, analyse, konklusion, behandlingsplan, behandling og evaluering af effekt. Man kan kalde det for fejlfinding og genopretning. Behandling ligger i sundhedsvæsenets regi. Heling går derimod ind og møder mennesket der, hvor det ER fuldkomment. Heling er et møde. Heling er ressourcefinding. Heling er at se Kristus så tydeligt i den anden, at vedkommende BLIVER Kristus. At alle de tomme, smertende skaller om vores væsen falder bort, for der er ikke brug for dem mere. Og det kan kun ske i et møde, i et fællesskab. Derfor er arbejdet med heling kirkens sag. Behandling har en tid. Heling har al tid, for den er i Vorherres hånd. Og den finder sted nu og overalt.

Heling er at rette sin opmærksomhed mod det, der ER, uden at vurdere og bedømme. Også her er dommen Guds alene. Og at give omsorg til det, der er, som det er. Heling er at lægge depoter af godt ind i kroppen. Heling er at se og rumme sit medmenneske, til det kan se og rumme sig selv. Bare deri er der frihed og lægedom. Heling er at gå et stykke af vejen sammen. At modtage heling er at opleve Guds accept af mig, et stk. menneske med det hele - - den accept, vi også kalder syndernes forladelse. Uden hvilken jeg dør af fortvivlelse.

At arbejde med heling er at forkynde Guds rige, ikke med ord, men med hænder. Ikke til øret, men direkte ind i kroppen. Guds rige lever jo i os, men bortglemt, overlejet, forsømt. I heling kommer Gud til os og gør sin kærlighed gældende. Den kærlighed er grundstoffet til forvandling, også fysisk forvandling. Den læger sår, mildner angst, kommer med nyt liv.

I Folkekirken findes nogle uautoriserede ritualer for syges salvelse. Men ikke mange præster bruger dem. På ”Krop-Sind-Ånd”-messer bliver der udøvet kristen healing side om side med andre former for healing. Healing er også en mere integreret del af fællesskabet i andre kristne kirkesamfund. Så det findes. Kristen heling praktiseres. Og mennesker efterspørger heling.

I kristen livsforståelse er krop, sind og ånd en helhed. Man kan følgelig ikke forholde sig partielt til sit medmenneske. Ligesom ikke til Gud. Gud blev menneske og helliggjorde i Jesus vores jordiske, kropslige liv. Jesus viste omsorg for netop det liv, en omsorg, som ofte kom FØR ordets forkyndelse, ja sommetider stod alene. Hvor kan det være, at vi ikke længere ser den fysiske og sociale omsorg for hinanden som kirkens opgave, bortset fra i særligt hjælpearbejde?

Jeg længes efter, at kirken kunne fungere som en familie. Med omsorg for hver enkelt i daglige og simple forhold. Med fællesskab i gudstjenesten. Således styrkede kunne vi som kirke blive til gavn i verden. Ikke tilfældigt kalder en katolik kirken for sin mor. En mor drager omsorg for meget mere end sine børns åndelige liv. Ja, hun kan vel kun GENNEM omsorgen for krop og sind og fællesskab vise hen til det liv, der gennemsyrrer alt, den ånd, der trækker sit vejr i os. Gælder det samme for kirken?

Vi tror i kirken, at vi i fejringen af gudstjenesten kan møde menneskers længsel efter fællesskab og mening. Og derfor bliver vi ved at ønske os, at mennesker kommer til kirken og deler vores glæde. I lyset af Jesu vandringer skulle vi måske forsøge også at se bevægelsen modsat: At bringe kirken ud, hvor mennesker lever deres hverdag. At bringe heling ind i kirken er for mig at se en af de måder, vi kan bringe kirken ud til mennesker på. Heling er en konkret praksis, der kan deles. Heling er mission ind i hverdagslivet.

Jeg ønsker mig, at vi gør heling til en del af kirkens diakonale opgave. At vi uddanner healere til diakoner og diakoner til healere. At vi har en healer ansat i hvert eneste sogn. At vi har free lance–healere knyttet til menighedernes liv. For Kristus lever og virker. I heling som i alt andet.

Ellen Hultén
Fysioterapeut og healer
Gl.Virringvej 14 A
8660 Skanderborg
www.kristenheling.dk